

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Pečenky a soudců JUDr. Hany Brožové a Mgr. Martiny Telcové ve věci **péče o nezletilé děti A., nar. xxx, a G., nar. xxx, D.**, bytem u matky, oba nezletilí zastoupeni pro řízení opatrovníkem Magistrátem města Olomouce, matka Mgr. Jitka D., nar. xxx, bytem xxx, zastoupena Mgr. Renátou Prosickou, advokátkou se sídlem v Moravské Ostravě, 28. Října 25, otec Martin D., nar. xxx, bytem xxx, zastoupen JUDr. Martinem Štěpánkem, advokátem se sídlem v Olomouci, Krapkova 4, **o úpravu výživného**, k odvoláním matky a otce proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 6. 2015 č. j. 0P 375/2006-1057,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se mění** takto:

Výživné, stanovené otci naposledy rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 2. 3. 2012 č. j. 0P 375/2006-699 **pro nezl. A.** částkou 25.000 Kč měsíčně, **se zvyšuje** na částku

30.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2014, na částku 35.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 2. 2015, na částku 40.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2015 a na částku 45.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 12. 2015 nadále.

Výživné, vyplývající ze zvýšení za období od 1. 9. 2014 do 31. 3. 2016 v celkové částce 190.000 Kč, jakož i výživné vyplývající ze zvýšení za období od 1. 4. 2016 do konce měsíce, v němž rozsudek bude doručen otci, je otec povinen zaplatit na účet nezl. A. u České spořitelny, a.s. se sídlem Praha 4, číslo účtu xxx, a to nejpozději do tří měsíců od doručení rozsudku.

Počínaje měsícem následujícím po doručení rozsudku otci je otec povinen platit běžné výživné v celkové výši 45.000 Kč měsíčně tak, že částku 25.000 Kč měsíčně bude platit k rukám matky vždy nejpozději do každého prvního dne v měsíci, a částku 20.000 Kč měsíčně bude platit na účet nezl. A. u České spořitelny, a.s. se sídlem Praha 4, číslo účtu xxx, vždy do každého prvního dne v měsíci.

Výběr přesahující celkovou částku 1.000 Kč měsíčně z účtu nezl. A. u České spořitelny, a. s. se sídlem Praha 4, číslo účtu xxx, je s ohledem na účel na něj poukazovaného výživného - tvorbu úspor - neběžnou záležitostí, a účastníci řízení k takovému právnímu jednání potřebují souhlas soudu, a to do doby, než nezl. A. nabude plné svéprávnosti.

Výživné, stanovené otci naposledy rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 2. 3. 2012 č. j. 0P 375/2006-699 **pro nezl. G.** částkou 25.000 Kč měsíčně, **se zvyšuje** na částku 30.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2014, na částku 35.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 2. 2015 a na částku 40.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 12. 2015 nadále.

Výživné, vyplývající ze zvýšení za období od 1. 9. 2014 do 31. 3. 2016 v celkové částce 155.000 Kč, jakož i výživné vyplývající ze zvýšení za období od 1. 4. 2016 do konce měsíce, v němž rozsudek bude doručen otci, je otec povinen zaplatit na účet nezl. G. u České spořitelny, a. s. se sídlem Praha 4, číslo účtu xxx, a to nejpozději do tří měsíců od doručení rozsudku.

Počínaje měsícem následujícím po doručení tohoto rozsudku otci je otec povinen platit běžné výživné v celkové výši 40.000 Kč měsíčně tak, že částku 25.000 Kč měsíčně bude platit k rukám matky vždy nejpozději do každého prvního dne v měsíci, a částku 15.000 Kč měsíčně bude platit na účet nezl. G. u České spořitelny, a. s. se sídlem Praha 4, číslo účtu xxx, vždy nejpozději do každého prvního dne v měsíci.

Výběr přesahující celkovou částku 1.000 Kč měsíčně z účtu nezl. G. u České spořitelny, a. s. se sídlem Praha 4, číslo účtu xxx, je s ohledem na účel na něj poukazovaného výživného - tvorbu úspor - neběžnou záležitostí, a účastníci řízení k takovému právnímu jednání potřebují souhlas soudu, a to do doby, než nezl. G. nabude plné svéprávnosti.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresní soud změnil **původní** úpravu výživného pro oba nezletilé, vycházející z dohody rodičů, schválené rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 2. 3. 2012, č. j. 0P 375/2006-699, podle něhož byl otec povinen platit ***k rukám matky výživné pro nezl. A. částkou 25.000 Kč měsíčně a pro nezl. G. částkou 25.000 Kč měsíčně.***

Napadeným rozsudkem okresní soud svými meritorními výroky I. - VI. uvedené výživné pro oba nezletilé zvýšil, bez jakékoliv zpětné účinnosti (až od měsíce následujícího po vyhlášení rozsudku). Současně nově rozložil částku zvýšeného běžného výživného na částku splatnou k rukám matky a částku splatnou na účet každého nezletilého, přičemž v rámci toho rozložení snížil o 10.000 Kč měsíčně shora uvedenou původní částku 25.000 Kč měsíčně, splatnou k rukám matky.

Pro každého nezletilého činí zvýšené výživné částku 30.000 Kč měsíčně s účinností od 1. 7. 2015 (rozsudek byl vyhlášen 23. 6. 2015), z níž částka 15.000 Kč měsíčně je splatná k rukám matky a částka 15.000 Kč měsíčně je splatná na účet každého nezletilého u České spořitelny a. s.

Současně okresní soud určil, že **s částkami placenými na účty nezl. dětí lze do dovršení jejich zletilosti nakládat pouze dvěma určenými způsoby** - buď po předchozím souhlasu opatrovnického soudu o rozsahu výběru a určení osoby k výběru oprávněné, nebo s písemným souhlasem obou rodičů, a České spořitelně a. s. zakázal umožnit výběry finančních prostředků z účtů nezl. dětí jiným způsobem.

Výživné, které dospěje (od 1. 7. 2015) do konce měsíce, v němž rozsudek nabude právní moci, uložil otci zaplatit podle shora uvedeného poměru, tj. částečně k rukám matky a částečně na účet nezl. dítěte, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Podle výroku VII. žádný z účastníků nemá právo na náhradu svých nákladů řízení.

Proti uvedenému rozsudku se včas odvolali matka i otec, oba jako k tomu legitimovaní účastníci řízení.

Matka navíc po vyhlášení napadeného rozsudku a před podáním svého odvolání vnesla v samostatném písemném podání (č. l. 1069, resp. č. l. 1089 spisu) také námitku podjatosti vůči prvoinstanční rozhodující samosoudkyni. V zásadě totožnou námitku podjatosti pak zopakovala ve svém odvolání. Krajský soud se proto s uvedenou zdvojenou matčinou námitkou vypořádával pouze jedenkrát, a to jako s jedním z matčiných odvolacích důvodů.

Krajský soud předesílá, že písemná podání obou rodičů jsou několikastránková, obsáhlá a zahrnují řadu různých údajů. Krajský soud z nich proto prezentuje pouze skutečnosti, které jsou podstatné pro předmětné rozhodování o výživném.

Matka ve svém odvolání opakovala *námitku podjatosti vůči soudkyni Mgr. Martě Vařekové*. Tvrdila, že otec v průběhu předmětného prvoinstančního řízení o zvýšení výživného navázal partnerský vztah s kolegyní a kamarádkou této soudkyně, Mgr. Zuzanou V. Současně zmocněnec otce Mgr. Martin Štěpánek má za manželku soudkyni téhož okresního soudu, a podle dalšího podání matky (č. l. 1146 spisu) navíc spolu s otcem figurovali ve stejné firmě, což se změnilo poté, co na to matka přišla. To vše se podle matky promítlo ve prospěch otce v procesním postupu soudkyně Mgr. Marty Vařekové v závěru prvoinstančního řízení a zejména při jejím rozhodování, protože napadený rozsudek neodpovídá zjištěným velmi nadstandardním finančním a majetkovým poměrům otce, jeho vysoké životní úrovni a tedy ani zájmu nezl. dětí.

Meritorně matka akcentovala, že poměry otce se od předchozí úpravy výživného významně zlepšily, jestliže má majetek v souhrnné výši cca 88.000.000 Kč (tři domy a dva byty v celkové hodnotě cca 60.000.000 Kč a movitý majetek za cca 28.000.000 Kč), jeho podnikatelské příjmy se musí pohybovat nejméně okolo 200.000 Kč měsíčně (i s ohledem na jeho tvrzené výdaje), a zaměstnává pět zaměstnanců, kteří při pouhém polovičním pracovním úvazku mají každý cca 28.000 Kč čistého měsíčně. Podle mimosoudní dohody rodičů otec od předchozí úpravy výživného přispíval pro každé dítě nad rámec soudně určeného výživného ve výši 25.000 Kč měsíčně ještě dalšími svými plněními v rozsahu rovněž cca 25.000 Kč měsíčně (včetně nákladných dovolených, luxusního oblečení apod.), celkem tedy pro každé dítě vynakládal měsíčně cca 50.000 Kč, a to v letech 2012, 2013 a také část roku 2014. Ani poté se jeho životní úroveň nesnížila, ale došlo k tomu, že ve dvou případech musel stornovat zaplacené pobyty nezl. dětí v cizině (v jednom případě pouze pro nezl. A., ve druhém případě pro oba nezletilé), ovšem z akceptovatelných důvodů, které dětem nelze přičítat k tíži. Nicméně otec musel uhradit stornopoplatky v řádech desítek tisíc Kč a od té doby dětem přestal poskytovat dřívější dobrovolná plnění nad rámec výživného. Přitom i po rozchodu rodičů otec sám oba nezletilé „učil“ žít v nadbytku, jestliže jim pořizoval drahé značkové oblečení, vozil je na nákladné koncerty do Prahy, na luxusní dovolené (při jedné z nich si před dětmi koupil pro

sebe bundu za 200.000 Kč) apod. I díky tomuto přístupu otce jsou oba nezletilí dlouhodobě zvyklí na podstatně vyšší životní úroveň, než má většina jejich vrstevníků. To je také důvodem, proč matka spotřebovala pro děti i výživné, které otec platil k jejím rukám. Pokud otec argumentuje tím, že přišel o výnosné zaměstnání ve firmě SPAR, pak jednak na jeho vedoucí pozici byl okamžitě přijat nový zaměstnanec a firma v ČR nadále působí, jednak má otec možnost dosahovat srovnatelných příjmů na obdobných vedoucích postech u jiných firem, a především – otec od té doby podniká a jeho životní úroveň se nesnížila.

Matka okresnímu soud vytykala, že neprovedl další dokazování k osvětlení komplexních poměrů otce, zejména finančních a majetkových. Návazně nesprávně zvýšil otcí výživné pro každé dítě pouze o 5.000 Kč měsíčně (z 25.000 Kč na 30.000 Kč), jestliže dříve otec bezproblémově dobrovolně pro každé dítě poskytoval navíc různá plnění v souhrnu okolo cca 25.000 Kč měsíčně. Stejně tak nesprávně a bezdůvodně okresní soud snížil částku výživného, splatnou k rukám matky, z dosavadních 25.000 Kč měsíčně na 15.000 Kč měsíčně. Matka proto navrhovala, aby krajský soud napadený rozsudek změnil tak, že výživné zvýší na 50.000 Kč měsíčně, z toho 30.000 Kč měsíčně bude otec platit k rukám matky a 20.000 Kč měsíčně na účet každého nezletilého.

Otec ve svém odvolání brojil pouze proti té výrokové části napadeného rozsudku, která se týká placení zvýšeného výživného, dospělého do právní moci rozsudku (výroky II. a V.). Tvrdil, že absentuje určení splatnosti výživného za dobu od 1. 7. 2015 do doby doručení rozsudku.

Matka se ve svém písemném vyjádření k odvolání otce s jeho uvedeným odvolacím argumentem ztotožnila.

Opatrovník nezl. dětí pro řízení - Magistrát města Olomouce - se k odvoláním matky a otce nevyjádřil.

Krajský soud se nejprve zabýval uvedenou matčinou **námítkou podjatosti**. Za podmínek § 15a odst. 1 o. s. ř. je přípustná, ale ve smyslu § 16 odst. 1 o.s.ř. **není důvodná**.

Samosoudkyně Mgr. Marta Vařeková se vyjádřila písemně (na č. l. 1102 spisu) tak, že nemá žádný vztah k věci ani k účastníkům řízení či jejich zástupcům. Právní zástupce účastníků osobně nezná, není informována o jejich poměrech. Mgr. Zuzanu V. a JUDr. Kateřinu Š. zná pouze jako kolegyně ze zaměstnání, od svého nástupu do zaměstnání po mateřské dovolené, tj. od 1. 1. 2015, s nimi ani nehovořila, jejich poměry nezná. Ohledně řešené věci ji nikdo nekontaktoval. Neshledává tedy důvod pro svou podjatost.

Otec ve svém písemném vyjádření (č. l. 1107) označil matčinu námítku podjatosti za nezakládající se na pravdě.

Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

Krajský soud k tomu uvádí, že k vyloučení soudce může dojít jen tehdy, je-li evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům dosahuje takové intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Poměr soudce k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci. Soudcův poměr k účastníkům nebo jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jiným obdobným vztahem, a to jak přátelským, tak i nepřátelským. Nic takového nevyplývá z vyjádření soudkyně Mgr. Marty Vařekové ani z obsahu spisu.

Podle § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v *postupu* soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho *rozhodování* v jiných věcech.

Krajský soud akcentuje, že **námítku podjatosti odůvodňuje matka výlučně procesním postupem a rozhodnutím (napadeným rozsudkem) soudkyně v projednávané věci. Navíc argumentuje pouze svým (ničím objektivním nepodloženým) názorem, že soudkyně rozhodla ve prospěch otce kvůli jeho kontaktům s jejími kolegyněmi.** Krajský soud z obsahu spisu nezjistil, že by v průběhu celého soudního řízení soudkyně postupovala jakkoliv proti matce a ve prospěch otce. Subjektivní hodnocení postupu soudkyně matkou není samo o sobě relevantní vyvolat objektivní pochybnost o nepodjatosti soudkyně. Matka dovozuje podjatost rozhodující opatrovnické soudkyně z toho, že otec má partnerský vztah s její kolegyní - soudkyní na trestním úseku, a souběžně i z toho, že na okresním soudě působí jako soudkyně také manželka otcova právního zástupce. Pouze z toho, že tyto dvě soudkyně působí u téhož soudu jako rozhodující soudkyně, navíc na úplně jiném úseku, nelze objektivně dovodit ani to, zda je mezi nimi přátelský či obdobný vztah, a už vůbec ne to, že by tyto soudkyně jakkoliv ovlivňovaly Mgr. Martu Vařekovou při rozhodování v předmětné věci. Fakt, že otec a jeho právní zástupce dříve figurovali v jedné firmě, nemá rovněž žádnou objektivní relevanci při hodnocení (ne)podjatosti soudkyně. Subjektivní pocit matky o podjatosti soudkyně, vycházející zjevně z matčina nesouhlasu s napadeným rozsudkem (až po jeho vyhlášení vznesla námítku podjatosti), nemůže být ve smyslu § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem pro vyloučení zákonného soudce z projednávané věci. Svůj nesouhlas s prvoinstančním rozhodnutím matka vyjádřila podáním svého odvolání.

Krajský soud tak **neshledal žádný relevantní důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. v tom smyslu, že by rozhodoval vyloučený soudce.**

Návazně krajský soud **k odvoláním obou rodičů přezkoumal meritorně i procesně rozsudek okresního soudu (§§ 206, 212 o. s. ř.).** Přezkum realizoval v systému tzv. úplné apelace, tj. komplexně, i nad rámec odvolací argumentace každého z rodičů. Při úpravě výživného pro nezl. dítě krajský soud není odvolacím návrhem limitován, takže částku výživného i zpětnost jeho úpravy přezkoumává a určuje bez ohledu na odvolací petit, který může také překročit. Krajský soud dospěl k závěru, že odvolání matky je z větší části důvodné, což vede ke změně celého napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu nemá odvolání otce zásadní relevanci (jestliže se týká pouze splatnosti výživného za dobu od 1. 7. 2015 a po doručení napadeného rozsudku).

Krajský soud především přejímá jako správná skutková zjištění okresního soudu tak, jak jsou uvedena v odůvodnění napadeného rozsudku, a pro stručnost na ně zcela odkazuje. Okresní soud při svém rozhodování vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu a odvolací soud jej podle § 120 odst. 2 o. s. ř. pouze doplnil a aktualizoval.

K poměrům nezl. dětí:

Matka uvedla, že nezl. A. od září 2015 v rámci víceletého gymnázia postoupil do 3. ročníku, tj. jakoby do 1. ročníku běžné střední školy. Obnáší to navýšení jeho studijních výdajů, zejména v souvislosti s výměnnými studijními pobyty do zahraničí, když takový pobyt již absolvoval v srpnu 2015 v Anglii za cca 14.000 Kč a dala mu s sebou kapesné asi 10.000 Kč. Nezl. G. je od září 2015 žákyní 7. třídy základní školy.

Otec od vyhlášení napadeného rozsudku zaplatil pro každé z dětí výživné v roce 2015 v červenci po 25.000 Kč k rukám matky, v srpnu po 25.000 Kč k rukám matky a od září 2015 do února 2016 včetně má výživné uhrazeno podle napadeného rozsudku, tj. po 15.000 Kč měsíčně k rukám matky a po 15.000 Kč měsíčně na účet.

Na podzim 2014, kdy otec přestal poskytovat oběma dětem dobrovolná nadstandardní plnění nad rámec výživného, otec platil pro každé z dětí navíc k rukám matky částku 5.000 Kč měsíčně v období 9/2014 - 1/2015 včetně. Pokud otec v prvoinstančním řízení tvrdil, že poté od února 2015 platil částku 5.000 Kč měsíčně pro každé z dětí na účty jejich stavebního spoření, pak toto matka nezjišťovala, neví o tom a uvedené účty jsou jiné než ty, které jsou určeny ve výroku napadeného rozsudku jako účty pro platby výživného.

Od července 2015 otec nebyl s nezl. dětmi nikde na dovolené, měl u sebe pouze nezl. G. na týden. Pak se realizoval jeho standardní styk s oběma nezletilými přibližně do listopadu 2015. Od té doby je otec s oběma dětmi pouze v telefonickém kontaktu. Matka neví o tom, že by otec dětem od července 2015 do současné doby poskytl nějaká větší plnění nad rámec výživného, pouze pro nezl. G. poslal částku 5.000 Kč na sportovní vybavení (přilba).

Otec uvedl, že výživné pro nezletilé děti A. a G. od 07/2015 dosud platil tak, jak uvedla matka, a její tvrzení v tomto směru učinil nesporným.

Od září 2014 do ledna 2015 včetně platil pro každé z dětí k rukám matky navíc výživné po 5.000 Kč měsíčně. V měsících únoru a březnu 2015 pro každé z dětí poukazoval částky po 5.000 Kč měsíčně na jejich účty stavebního spoření, ale od dubna 2015 tyto platby ukončil, protože zjistil, že uvedené účty nelze použít pro platby na výživné.

Od prosince 2015 se s nezl. dětmi osobně nestýká, podle otce proto, že když pro ně neplatí (navíc), tak je nemůže vidět.

V průběhu odvolacího řízení otec sdělil, že nezl. děti A. a G. realizují svými bankovními kartami výběry z účtů, na které jim otec posílá výživné podle napadeného rozsudku.

Matka se k tomu vyjádřila písemně a také u odvolacího jednání tak, že otec na mimosoudní úrovni původně souhlasil s tím, že obě děti si mohou z účtu uvedeného

ve výroku napadeného rozsudku vybrat potřebné částky prostřednictvím svých bankovních karet, a to s matčíným předchozím souhlasem. Nezl. A. jako xxxletý tyto výběry realizoval sám, ohledně G. matka podepsala pouze souhlas s vystavením bankovní karty, nepodepsovala u žádného z dětí nic ohledně uvedených výběrů.

Otec tvrdil, že takový souhlas nikdy nedal. Naopak tím, že si oba nezletilí sami vybírají peníze z účtu, na který pro ně otec platí výživné, matka nerespektuje napadený rozsudek.

Podle výpisů z účtu a k nim se vztahujícího písemného vysvětlení matky o důvodech výběrů (č. l. 1144 spisu) vybrali nezletilí ze svého účtu v období od 4. 10. 2015 do 3. 1. 2016 každý částku 5.000 Kč a 15.000 Kč (podle matky na lyžařské vybavení), 20.000 Kč (podle matky na stavební spoření) a 19.000 Kč (podle matky zejména na rekreační pobyty dětí, jejich úrazové pojištění, nový mobil pro dceru), celkem tedy každý 59.000 Kč. Matka doložila také fotokopie listin k platbám realizovaným podle jejího tvrzení z uvedených výběrů (č. l. 1159 a násl. spisu).

K poměrům matky:

Matka uvedla, že od vyhlášení napadeného rozsudku se její poměry žádným způsobem nezměnily.

Ze zprávy zaměstnavatele matky bylo zjištěno, že její celkový čistý měsíční příjem za období 1-12/2015 činil částku 860.759 Kč (tj. v průměru 71.730 Kč), včetně odměny z března 2015 ve výši 336.000 Kč. Matka dostává také tzv. diety ve výši cca 2.000 Kč měsíčně.

Matka se k uvedené zprávě vyjádřila tak, že odměnu v takové výši obdržela poprvé, v minulosti její odměna dosahovala maximální částky 200.000 Kč.

K poměrům otce:

Otec uvedl, že od vyhlášení napadeného rozsudku došlo ke změně v jeho majetkových poměrech, protože se mu podařilo prodat oba byty v Praze, které pořizoval (v prosinci 2012 jeden a v lednu 2013 druhý), přičemž do těchto nákupů investoval ze svých finančních prostředků částku 4.200.000 Kč, a vzal si také hypotéku, jejíž zůstatková výše v době prodeje bytů byla asi 9.000.000 Kč, a další částkou asi 7.250.000 Kč byla na pořízení uvedených bytů zainteresována otcova dřívější přítelkyně paní K. Prodej bytů se zrealizoval v říjnu 2015, návazně v lednu 2016 otec získal z kupní ceny částku 4.000.000 Kč po zaplacení všech příslušných poplatků, takže prodej pro něj nebyl ziskový.

Otec prodal auto BMW, které měl na leasing, a v listopadu 2015 si nově pořídil starší auto zn. Porsche za 1.500.000 Kč včetně DPH, a to rovněž na leasing (splácí 27.000 Kč měsíčně včetně DPH). Nadále platí operativní leasing na dva osobní automobily zn. Škoda. Tři auta potřebuje kvůli provozování svého penzionu ve xxx.

Uvedený penzion obsahuje 5 pokojů, které otec pronajímá za 2.990 Kč za lůžko/osobu, což při plném obsazení činí 35.990 Kč za celý penzion, ale nemá plno, protože se jedná o nestandardní projekt, který je stále teprve „v rozjezdu“. Vzhledem k tomu otec také snížil počet

zaměstnanců z pěti na dva. Dříve měli zaměstnanci poloviční úvazek, dva stávající zaměstnanci mají plný úvazek a z toho plynoucí příjem 24.000 Kč jeden a 23.000 Kč druhý, oba v hrubé mzdě.

Otec nadále podniká, pokud dříve v rámci podnikání pobýval po určitou dobu v Rusku, měl tam pronajatý byt.

Osobní poměry otce se změnilly v tom, že od podzimu 2015 žije ve společné domácnosti s novou partnerkou Mgr. Zuzanou V., soudkyní Okresního soudu v Olomouci, s níž společně hospodaří. Partnerka otce má dvě nezletilé děti.

V létě 2015 byl otec se současnou partnerkou a jejími dvěma nezletilými dětmi na týdenní dovolené v Řecku, v zimě 2015 takto byli dvakrát lyžovat na prodloužených víkendech v Rakousku.

Otec v roce 2012 zaplatil matce výživné manželky v celkové výši 1.090.000 Kč, a to dobrovolně, na základě jejich vzájemné mimosoudní dohody.

Skutkový stav byl zjištěn úplně a krajský soud nepovažoval za potřebné jeho další doplnění. V závěru odvolacího řízení nevznesli důkazní návrhy ani matka a otec jako odvolatelé.

Zákonná úprava, účinná od 1. 1. 2014 a obsažená v §§ 913 a 915 občanského zákoníku (o. z.), definuje základní a navzájem provázaná kritéria při určení i úpravě (zvýšení či snížení, event. zrušení) výživného. Jsou to na jedné straně odůvodněné potřeby dítěte, u něhož se přihlíží také k jeho majetku (§ 913 odst. 2 o. z.), a na straně druhé se jedná o výdělkové možnosti a schopnosti rodiče, u něhož se přihlíží zejména k majetkovým poměrům, životní úrovni, a (podle soudní praxe) i k počtu vyživovaných osob. K odůvodněným potřebám dítěte náleží výdaje obecné pro každého člověka a týkající se životních potřeb (např. strava, oblékání, bydlení apod.), a k těmto obecným nákladům se podle individuality dítěte přidružují také další výdaje na odůvodněné potřeby, k nimž patří platby spojené s přípravou na povolání (u dětí školního věku), organizovanou zájmovou činností, případně zdravotním stavem. Ve smyslu § 915 odst. 1 věta první o. z. je *hledisko životní úrovně nadřazeno hledisku odůvodněných potřeb nezl. dětí*. Ustanovení § 917 o. z. umožňuje také tvorbu úspor pro nezl. dítě formou výživného.

Při rozhodování o změně již dříve určené částky výživného je podstatné, zda na straně nezl. dětí a (nebo) povinného rodiče (event. i reziduujícího rodiče) nastala taková podstatná změna poměrů, která odůvodňuje změnu výživného (§ 923 odst. 1 o. z.).

Při úpravě výživného pro nezletilé dítě soud není vázán návrhy žádného z účastníků, ale vychází pouze ze zjištěného skutkového stavu a návazně z příslušných zákonných kritérií. Znamená to, že částku výživného (i zpětnost jeho úpravy) soud určuje bez ohledu na rámec návrhu, který může také překročit. Při rozhodování o úpravě výživného lze v návaznosti na zákonná kritéria přistoupit k úpravě výživného i v několika odstupňovaných či etapách, pokud v rámci přezkumu otevřeného období nastane podstatná změna poměrů v různých časových úsecích nebo pokud se takové změny u několika účastníků kumulují.

Krajský soud si je vědom závěrů aktuálního **nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 650/15 ze dne 16. 12. 2015**, který se zabývá výší výživného pro nezl. dítě, jehož rodič má výjimečně vysoké příjmy. Ústavní soud ČR v uvedeném nálezu prezentoval, že stanovení nepřiměřeně vysokého výživného, které nezl. dítěti i po absolvování přípravy na povolání umožní dlouhodobý a snad i bezpracný život, může být nejen v rozporu se zájmy nezl. dítěte, ale může také porušovat právo rodiče vychovávat své dítě.

V řešené věci má otec dlouhodobě příjmy ve výši nejméně 300.000 Kč měsíčně a k tomu disponuje majetkem v řádu desítek milionů Kč. Podle názoru krajského soudu by se proto výživné pro nezl. děti A. a G. mohlo pohybovat i v částce vyšší než 50.000 Kč měsíčně pro každého nezletilého, kterou navrhovala matka - pokud by soud vycházel striktně ze zákonných kritérií pro úpravu výživného. Nicméně s důrazem na shora citovaný náleží Ústavního soudu ČR krajský soud přistoupil ke zvýšení výživného „pouze“ na takovou částku, kterou otec před podáním aktuálního návrhu matky sám dobrovolně nastavil tím, že nezl. dětem od roku 2012 do léta 2014 poskytoval různá plnění tak, že jeho příspěvky pro ně včetně výživného (na němž se rodiče v roce 2012 dohodli a které činí 25.000 Kč měsíčně pro každého nezletilého) se pohybovaly přibližně okolo částky 40.000 - 50.000 Kč měsíčně. Právě v návaznosti na tato celková dřívější *dobrovolná* plnění otce činí výživné, zvýšené *autoritativním* rozhodnutím krajského soudu, výslednou částku 45.000 Kč měsíčně pro nezl. A. a 40.000 Kč měsíčně pro nezl. G.

Navíc otec svá dobrovolná plnění poskytoval nezl. dětem průběžně k jejich přímé spotřebě. Okresní i krajský soud však ve svých rozhodnutích rozložily zvýšené výživné na částku splatnou k rukám matky a na částku splatnou na účet každého nezletilého, přičemž uvedený výsledný poměr je u nezl. A. 25.000 Kč : 20.000 Kč a u nezl. G. 25.000 Kč : 20.000 Kč. Jinými slovy - to, co otec dobrovolně poskytoval oběma nezletilým na jejich průběžné potřeby, které on i matka nastavili do nadstandardu, bude v důsledku tohoto odvolacího rozsudku oběma nezletilým spořeno. Na ukončení dobrovolných plnění otce v srpnu 2014 tak navazuje soudní zvýšení výživného od září 2014. Podle názoru krajského soudu *je výše částek výživného, určených k tvorbě úspor, jedním ze způsobů, jímž se nezl. dítě podílí na vysoce nadstandardní životní úrovni svého rodiče.*

Na základě zákonných kritérií, obsažených v občanském zákoníku, a při zohlednění citovaného nálezů Ústavního soudu ČR, dospěl krajský soud k následujícím závěrům o výživném:

Okresní soud správně dovodil, že s ohledem na nadstandardní poměry otce je účelné, aby část výživného byla ukládána přímo na účet každého nezletilého za účelem tvorby úspor. Všechny ostatní aspekty prvoinstanční úpravy výživného však krajský soud již neakceptuje - tj. ani částku zvýšení, ani poměr rozložení zvýšené částky na část splatnou k rukám matky a část splatnou na účet nezl. dítěte, a ani účinnost bez jakékoliv zpětnosti. Navíc v odvolacím řízení nastaly na straně otce a nezl. A. nové změny poměrů, které jsou dalším důvodem pro změnu napadeného rozsudku.

Krajský soud považuje za odpovídající zákonným kritériím následující úpravu výživného, odstupňovanou do několika etap:

Zpětnou účinnost zvýšení výživného krajský soud ve smyslu § 922 odst. 1 o. z. stanovil od 1. 9. 2014. Z dokazování vyplývá, že otec přibližně do léta 2014 poskytoval každému nezletilému dobrovolná plnění v rozmezí nejméně 12.000 - 14.000 Kč měsíčně (podle samotným otcem doložených propočtů za roky 2012 a 2013) a podle matky dokonce až ve výši okolo 25.000 Kč měsíčně, což ostatně potvrdili oba rodiče v době předchozí úpravy výživného dne 2. 3. 2012 (č. 1. 698 spisu). Od září 2014 v tom otec již nepokračoval, a to nikoliv kvůli změně svých příjmových a majetkových poměrů (žádná taková změna tehdy nenastala), ale kvůli tomu, že musel platit vysoké stornopoplatky za zrušené zahraniční pobyty pro nezl. děti. Podle názoru krajského soudu to není důvod pro závěr, že otec již *nebyl schopn* takto nezl. dětem přispívat, ale pro závěr, že v tom již pokračovat *nehodlal*. Jestliže se oba nezletilí do té doby podíleli na jeho vysoce nadstandardní životní úrovni (dokreslované i tím, že si může dovolit bundu za 200.000 Kč) také prostřednictvím těchto nadstandardních plnění, považuje krajský soud za logické a korespondující zákonnému hledisku životní úrovně, **aby dřívější značná dobrovolná otcova plnění pokračovala, a to přiměřeným promítnutím otcových nadstandardních finančních možností (jejichž dokladem jeho dobrovolná plnění jistě byla) do autoritativního soudního rozhodnutí o zvýšení výživného.** Soudní zvýšení výživného od 1. 9. 2014 tak má časovou i obsahovou návaznost na rozsah, v jakém otec do srpna 2014 zajišťoval podíl obou nezletilých dětí na své životní úrovni – a podíl na životní úrovni povinného rodiče je ve smyslu § 915 odst. 1 věta druhá o. z. jedním z primárních zákonných určovatelů, nadřazeným jinému zákonnému hledisku - odůvodněným potřebám nezl. dětí.

Prvé zvýšení výživného o 5.000 Kč měsíčně, tj. na 30.000 Kč měsíčně pro každé z dětí, se týká období od 1. 9. 2014 do 31. 1. 2015.

Reflektuje skutečnost, že otec v tomto období pěti měsíců posílal k rukám matky nad rámec výživného částku 5.000 Kč měsíčně pro každého z nezletilých. Jestliže předtím poskytoval nezl. dětem daleko vyšší plnění, pak krajský soud považuje za přiměřené, aby uvedená dobrovolně poskytovaná finanční částka byla „doplněna“ zvýšením výživného tak, aby finanční plnění otce nad původní výživné 25.000 Kč měsíčně činilo celkem 10.000 Kč měsíčně (5.000 Kč dobrovolně a 5.000 Kč podle tohoto rozsudku). Vyšší zvýšení krajský soud nepovažoval za adekvátní, protože otec se stýkal se synem i s dcerou a při těchto osobních kontaktech jim také poskytoval určitá další plnění.

Druhé zvýšení výživného činí celkem 10.000 Kč měsíčně, tj. na 35.000 Kč měsíčně pro každé z dětí za období od 1. 2. 2015 do 31. 8. 2015.

Reaguje na to, že otec přestal posílat dobrovolně navýšené výživné 5.000 Kč měsíčně pro každé z dětí k rukám matky a začal tyto částky poukazovat na účty nezl. dětí (nikoliv určené soudem), což nelze považovat za formu plnění vyživovací povinnosti. V návaznosti na prvou etapu proto krajský soud výživné zvýšil právě o uvedených dalších 5.000 Kč měsíčně, tak, aby i ve druhé etapě bylo finanční navýšení stejné jako v první etapě, tj. celkem 10.000 Kč měsíčně.

Od předchozí úpravy výživného z března 2012 uplynuly k začátku první etapy téměř tři roky a je nepochybné, že za tu dobu se v souvislosti s fyziologickým vývojem obou nezletilých navýšily jejich běžné potřeby (strava, oblékání apod.), když zejména nezl. A. jako xxxletý (od 13. 10. 2014) dospívající chlapec má v tomto směru nároky již obdobné jako dospělý. Nezl. A.

byl v době první i druhé etapy studentem víceletého gymnázia – jakoby na úrovni základní školy, nezl. G. byla od září 2014 žákyní druhého stupně základní školy. Oba nezletilí mají průběžné zájmové aktivity i zdravotní výdaje (brýle, atopický ekzém).

Třetí zvýšení výživného se týká pouze nezl. A. a činí celkem 15.000 Kč měsíčně, tj. na částku 40.000 Kč měsíčně od 1. 9. 2015 do 30. 11. 2015.

Vychází výlučně ze změny nastalé až v odvolacím řízení a jen u nezl. A. – z jeho nástupu jakoby do prvního ročníku střední školy (v rámci víceletého gymnázia), což podle dlouhodobé soudní praxe je na straně nezl. dítěte kvalifikovaná změna odůvodněných potřeb, vyplývajících z přípravy na povolání v tomto stupni vzdělávací soustavy. V rámci středoškolského studia jsou možné např. také zahraniční studijní pobyty apod.

Pro nezl. A. čtvrtá a pro nezl. G. třetí etapa zvýšení výživného činí celkem 20.000 Kč měsíčně u každého z nich, tj. pro nezl. A. na 45.000 Kč měsíčně a pro nezl. G. na 40.000 Kč měsíčně, pro oba od 1. 12. 2015 nadále.

Důvodem je odvolací zjištění, vyplývající z účastnické výpovědi otce, že od prosince 2015 se s nezl. dětmi již vůbec nestýká a nad rámec výživného jim neposkytuje nic ani při slavnostních příležitostech. Ať je důvod této situace jakýkoliv, z hlediska úpravy výživného znamená, že oba nezletilí se na životní úrovni otce podílejí již „pouze“ prostřednictvím soudně určeného výživného, které tuto novou situaci musí odrážet. Přitom již tak značně nadstandardní životní úroveň otce se ještě zvýšila od podzimu 2015, kdy začal společně žít a hospodařit s novou partnerkou – soudkyní Okresního soudu v Olomouci. Partnerka otce sice rozhodně nemá vyživovací povinnost k jeho nezl. dětem A. a G., ale svým příjmem přispívá do společného rodinného rozpočtu a v tomto smyslu tedy i k životní úrovni otce (jinými slovy – dříve pouze otec hradil náklady na bydlení, stravu a dalších výdaje domácnosti, protože podle svého tvrzení žil sám, zatímco od podzimu 2015 jsou na úhradu uvedených položek již dva). Na tomto závěru nic zásadně nemění fakt, že partnerka otce má dvě vyživovací povinnosti ke svým nezl. dětem.

Při celé shora prezentované úpravě výživného krajský soud vzal v úvahu také to, že matka svou vyživovací povinnost k nezl. dětem A. a G. plní ještě částečně výkonem osobní péče o ně, a to ve vztahu k synovi cca z jedné třetiny a ve vztahu k dceři z cca jedné poloviny. Ve zbývajících částech je již povinna podílet se na úhradě odůvodněných potřeb nezl. dětí finanční částkou, odpovídající jejímu příjmu ze zaměstnání (cca 70.000 Kč čistého měsíčně, což je cca o 20.000 Kč měsíčně více než při předchozí úpravě výživného z roku 2012) a z podnikatelské činnosti v překladatelství (cca 7-10.000 Kč ročně), majetkové situaci (nevlastní žádný majetek), osobní situaci (žije sama) a životní úrovni, k níž nebyl signalizován takový nadstandard jako na straně otce.

Ostatně pro srovnání lze zopakovat z prvoinstančního dokazování (na jehož skutková zjištění krajský soud plně odkázal), že i od září 2014, kdy začíná shora uvedené zvýšení výživného, otec měl a má z podnikatelské činnosti příjmy nejméně ve výši 300.000 Kč měsíčně (v této výši byl a je dlouhodobě a průběžně schopen splácet své závazky, přičemž další finanční prostředky musí mít také pro vlastní potřeby), takže jeho pravidelné příjmy jsou přinejmenším srovnatelné s těmi, jichž dosahoval v době předchozí úpravy výživného z března 2012. Jeho již

tehdy značný majetek se od té doby rozrostl a zhodnotil, takže aktuálně vlastní tři domy, z nichž jeden (po odkoupení jeho druhé poloviny) zrekonstruoval na luxusní penzion, od roku 2014 mu přibýly příjmy z pronájmu pokojů v uvedeném penzionu – v této souvislosti krajský soud konstatuje, že je stěží uvěřitelné aktuální tvrzení otce, že po snížení počtu svých zaměstnanců v penzionu (z pěti na dva) platí dvěma zbývajícím zaměstnancům za aktuální tzv. plný úvazek ještě nižší částku, než jakou jim platil předtím za poloviční úvazek. Otec také přibližně za třičtvrtě roku po předchozí úpravě výživného financoval dva byty v Praze částkou 4.200.000 Kč, a po jejich prodeji má od ledna 2016 k dispozici cca 4.000.000 Kč. Disponuje dlouhodobě třemi automobily. Dokladem otcových finančních možností a schopností je i to, že v době od předchozí úpravy výživného vyplatil matce z titulu výživného manželky na základě jejich mimosoudní dohody jednorázovou částku 1.090.000 Kč. Jeho vysokou životní úroveň dokreslují i lukrativní destinace četných dovolených v zahraničí, možnost pořít si bundu za 200.000 Kč apod. Navíc aktuálně od podzimu 2015 žije a hospodaří s finančně dobře situovanou novou partnerkou - soudkyní, která má dvě nezl. děti.

Krajský soud nepřisvědčuje prvoinstančnímu názoru, že když z původní částky výživného 25.000 Kč měsíčně pro každé dítě matka nedokázala nic ušetřit, je třeba tuto částku snížit na 15.000 Kč měsíčně a zbývajících 10.000 Kč měsíčně (spolu s navýšením výživného) poukazovat na účet nezl. dětí za účelem tvorby úspor. Primární je, že **na původním výživném ve výši 25.000 Kč měsíčně, splatném k rukám matky, se rodiče v roce 2012 d o h o d l i. Předmětem jejich dohody, předložené tehdy soudu, nebylo to, že matka bude z uvedených částek nezl. dětem spořit.** Jestliže i tehdy otec disponoval příjmy okolo 300.000 Kč čistého měsíčně a značným majetkem, pak uvedené částky zajišťovaly oběma nezl. dětem to, aby i po rozchodu rodičů pokračoval jejich životní standard na úrovni, na kterou byly zvyklé z doby soužití rodičů - tj. na úrovni vysoké. To znamená, že dohodnuté částky výživného **byly určeny k přímé průběžné spotřebě pro každého nezletilého.**

Ostatně z obsahu spisu **nevyplývá, že by otec za dobu dvou a půl let od března 2012 (schválení dohody rodičů o výživném soudem) do října 2014, tj. do zahájení aktuálního soudního řízení o zvýšení výživného, jakkoliv objektivně (u soudu nebo u opatrovníka) rozporoval to, že matka nezl. dětem nevytváří z výživného úspory. Jeho postup byl tehdy přesně opačný - nezl. dětem k uvedenému nadstandardnímu výživnému ještě sám dobrovolně poskytoval další vysoká nadstandardní plnění, až do léta 2014, kdy s tím ustal z důvodu popsaného shora. Námitku směrem k úsporám začal v době od 2. 3. 2012 uplatňovat až v průběhu tohoto soudního řízení.**

Z obsahu spisu nevyplývá ani to, že by matka s původním výživným nakládala jakkoliv jinak než pro nezl. děti (a podle názoru krajského soudu to matka ani nepotřebuje – má svůj pravidelný vysoký příjem a k tomu od otce pouze pro sebe výživné manželky v celkové výši 1.000.000 Kč). Její vysvětlení, že i díky (dřívějšímu) přístupu otce jsou nezl. A. a nezl. G. prostě zvyklí na luxus ve všech směrech, proto jim jej z uvedeného výživného dopřává (po konzultaci s psychologkou), krajský soud považuje za logické a akceptovatelné. Navíc matka nezl. dětem založila stavební a studijní spoření.

Krajský soud proto, na rozdíl od okresního soudu, v tomto svém odvolacím rozhodnutí **ponechal původní částku výživného 25.000 Kč měsíčně nadále splatnou k rukám matky.**

Nicméně přesto, že od nastavení uvedeného výživného z roku 2012 se odůvodněné potřeby obou nezl. dětí zvýšily (s věkem, školní docházkou - studiem, zájmovými aktivitami i zdravotním stavem, ve smyslu prvoinstančního zjištění), nepovažuje krajský soud za potřebné, aby se tato částka, splatná k rukám matky, navyšovala. Je totiž s ohledem na svou nadstandardní výši nadále dostačující i pro úhradu nově vzniklých odůvodněných potřeb obou nezl. dětí, a to průběžných či jednorázových. Navíc s přibývajícím věkem dětí se zvyšuje i poměr finančního podílu matky (oproti její osobní péči o děti) na zajištění jejich výživy, a zvýšil se také příjem matky. Uvedené výživné od povinného otce a finanční forma plnění vyživovací povinnosti pečující matky tak ve svém souhrnu zajišťují nezl. dětem nadále komfort, na který je *oba* rodiče navykli.

Z uvedeného důvodu krajský soud považuje za úměrné, aby **celá zvýšená částka výživného pro každé dítě, tj. vše nad 25.000 Kč měsíčně za dobu od 1. 9. 2014 nadále, byla využita pro tvorbu úspor**, zejména pro přípravu obou nezletilých na jejich budoucí povolání (zejména event. studium vysoké školy). V tomto smyslu je důvodný postup podle 917 o. z., který zvolil i okresní soud, ale v neadekvátním poměru, jak je vysvětleno shora. Krajský soud proto rozhodl tak, že **na účet každého nezletilého bude poukázán celý dluh, vzniklý zvýšením výživného za dobu od 1. 9. 2014 do 31. 3. 2016** (tj. do konce měsíce, v němž rozhodoval krajský soud), **a dluh vzniklý zvýšením od 1. 4. 2016 do konce měsíce, v němž bude rozsudek doručen otcí. Počínaje měsícem následujícím po doručení rozsudku otcí bude otec platit nadále částku 25.000 Kč měsíčně pro každé dítě k rukám matky a zbývající částku, tj. 20.000 Kč měsíčně pro nezl. A. a 15.000 Kč měsíčně pro nezl. G., bude platit na účet každého z nezletilých, specifikovaný ve výroku odvolacího rozhodnutí.**

Aby bylo zajištěno využití finančních prostředků na účtech obou nezl. dětí primárně pro tvorbu úspor, formuloval krajský soud do výroku svého rozhodnutí jediný způsob výběru, přesahujícího částku celkem 1.000 Kč měsíčně, z těchto účtů - tj. výběry pouze se souhlasem soudu. To platí pro všechny účastníky řízení, tj. pro oba rodiče i pro oba nezletilé. Krajský soud tím reaguje i na situaci, že nezl. děti A. a G. si v průběhu odvolacího řízení ze svých účtů prostřednictvím svých bankovních karet opakovaně vybíraly částky v řádech tisíců Kč, což do budoucna nelze akceptovat, i když to matka odůvodnila mimořádnými výdaji nezl. dětí a mimosoudním souhlasem otce (který otec popřel). Současně krajský soud stanovil, že částku celkem 1.000 Kč měsíčně z účtu každého nezletilého lze vybrat (tj. matka nebo nezletilý) bez souhlasu soudu i bez souhlasu otce. Tím má matka v rámci své rodičovské odpovědnosti (§ 898 odst. 1 o. z.) zachovánu možnost určitého, byť minimálního, nakládání i s navýšeným výživným, zejména bude-li potřebné např. pro úhradu jednorázových školních akcí pro každého nezletilého. Hospodaření s uvedenou částkou 1.000 Kč měsíčně lze podle názoru krajského soudu ještě považovat za běžnou záležitost při nakládání s finančními prostředky nezl. dítěte, a to i v případě, že jsou primárně určeny pro tvorbu úspor. Jakýkoli jiný, celkovou částku 1.000 Kč měsíčně přesahující, výběr, pak podléhá výlučně schválení opatrovnického soudu. Takové omezení je účinné do doby zletilosti A. a do doby zletilosti G. (tj. do doby, než nabudou plné svéprávnosti). Kontrola uvedených úspor z výživného je takto zajištěna proto, aby bylo vyloučeno jejich spotřebování (byť pro děti) k jiným účelům, než je tvorba úspor. Jde o prostředky nezl. dětí a je v jejich zájmu, aby na dispozici s nimi dohlížel opatrovnický soud - ostatně matka i v odvolacím řízení v rámci závěrečného návrhu výslovně prohlásila, že akceptuje poukazování části výživného na účty nezl. dětí pro tvorbu úspor. Tímto způsobem „ochrany“ úspor nezl. dětí se také eliminuje argument otce, že Česká spořitelna, a. s. by jinak

nezl. dětem mohla nadále vyplácet prostřednictvím jejich bankovních karet z předmětných účtů libovolné částky, protože (Česká spořitelna) nebyla účastníkem tohoto řízení a není tedy vázána vinkulací, kterou nařídil okresní soud. Krajský soud nepovažoval za procesně možné postupovat podle návrhu otce na přibrání (podle § 7 z. ř. s.) České spořitelny a.s. jako účastníka do řízení o předmětném výživném. Současně neshledal žádný relevantní důvod pro jmenování tzv. majetkového opatrovníka nezl. dětem, jak otec navrhoval v jednom ze svých podání v průběhu odvolacího řízení.

V této souvislosti krajský soud podotýká, že v napadeném rozsudku byla vinkulace účtů vázána až na právní moc rozsudku (namísto na doručení rozsudku). To vyplývá z prvoinstančních výroků II. a V., podle nichž *výživné*, které dospěje pro každého nezletilého (za dobu *od 1. 7. 2015*) *do* konce měsíce, v němž prvoinstanční rozsudek nabude *právní moci*, je otec povinen uhradit po částkách 15.000 Kč měsíčně k rukám matky a po 15.000 Kč měsíčně na účet, a to *do tří dnů od právní moci* rozsudku. Krajský soud k tomu poukazuje na judikát Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Cdo 2304/2007 z 25. 6. 2009, podle něhož je rozhodující rozsudečný výrok určující splatnost (dlužného výživného, vzniklého zpětným zvýšením) k právní moci rozsudku, a to bez ohledu na předběžnou vykonatelnost rozsudků o výživném ve smyslu § 162 odst. 1 o. s. ř.

Nedoplatek výživného vyplývající z jeho zpětného zvýšení odvolací soud vypočetl k měsíci, v němž byl vyhlášen druhostupňový rozsudek, a to ve smyslu § 154 odst. 1 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř.

Při čtyřech etapách zvýšení výživného měl otec pro nezl. A. zaplatit nad rámec částky 25.000 Kč:

od 1. 9. 2014 do 31. 1. 2015, tj. za 5 měsíců po 5.000 Kč = 25.000 Kč,

od 1. 2. 2015 do 31. 8. 2015, tj. za 7 měsíců po 10.000 Kč = 70.000 Kč,

od 1. 9. 2015 do 30. 11. 2015, tj. za 3 měsíce po 15.000 Kč = 45.000 Kč,

od 1. 12. 2015 do 31. 3. 2015 (do konce měsíce, v němž byl vyhlášen odvolací rozsudek), tj. za 4 měsíce po 20.000 Kč = 80.000 Kč,

celkem 220.000 Kč.

Při třech etapách zvýšení výživného měl otec pro nezl. G. zaplatit nad rámec částky 25.000 Kč:

od 1. 9. 2014 do 31. 1. 2015, tj. za 5 měsíců po 5.000 Kč = 25.000 Kč,

od 1. 2. 2015 do 30. 11. 2015, tj. za 10 měsíců po 10.000 Kč = 100.000 Kč,

od 1. 12. 2015 do 31. 3. 2015 (do konce měsíce, v němž byl vyhlášen odvolací rozsudek), tj.

za 4 měsíce po 15.000 Kč = 60.000 Kč,

celkem 185.000 Kč.

Otec platil na účet každého z nezletilých v období od 9/2015 - 2/2016 částku 15.000 Kč měsíčně, a zbývající částku 15.000 Kč měsíčně platil k rukám matky. Odvolacím rozsudkem však byla tato prvoinstanční úprava změněna tak, že otec byl zavázán platit i za období od září 2015 nadále částku 25.000 Kč měsíčně k rukám matky. To znamená, že z otcem celkově zaplacených 30.000 Kč měsíčně pro každé z dětí za období 9/2015 - 2/2016 lze započíst jako platbu nad rámec původního výživného, realizovanou na účet nezl. dětí, částku 5.000 Kč měsíčně, tj. za 6 měsíců celkem 30.000 Kč pro každého nezletilého.

Po odečtu uvedené fakticky zaplacené částky zbývá **dluh pro nezl. A. ve výši 190.000 Kč (220.000 Kč mínus 30.000 Kč) a pro nezl. G. ve výši 155.000 Kč (185.000 Kč mínus 30.000 Kč).**

Krajský soud podotýká, že odvolací jednání se realizovalo 29. 2. 2016 a bylo odročeno na 2. 3. 2016 pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí. Ve výroku odvolacího rozsudku je proto dluh vzniklý zpětným zvýšením výživného vyčíslen do 31. 3. 2016, ale otci jsou na úhradu dlužného výživného započteny pouze platby do 29. 2. 2016.

Z dokazování vyplynulo, že v období od 10/2015-1/2016 vybrali nezl. A. a nezl. G. každý ze svého účtu částku 59.000 Kč, a to na úhradu svých jednorázových vyšších potřeb. Otec od září 2015 do února 2016 včetně platil k rukám matky „pouze“ částku 15.000 Kč měsíčně podle napadeného rozsudku (a 15.000 Kč měsíčně na účet nezl. dětí). Tímto odvolacím rozsudkem otci bylo určeno platit k rukám matky nadále původní částku 25.000 Kč měsíčně, tj. i v době od září 2015. V důsledku uvedených výběrů, realizovaných nezl. dětmi, se do dispozice matky jako pečující osoby dostaly za dobu od října 2015 také shora uvedené částky (tj. kromě částek 15.000 Kč měsíčně, placených otcem od září 2015 k rukám matky). Při rozpočtení těchto dětmi vybraných částek na období od 9/2015 (kdy otec platil již pouze 15.000 Kč měsíčně k rukám matky) do konce února 2016 (krajský soud rozhodoval 2. 3. 2016), tj. na dobu 6 měsíců, tak vychází pro každého nezletilého částka cca 9.833 Kč měsíčně, což v součtu s otcem placenou částkou 15.000 Kč měsíčně činí pro každého nezletilého téměř 25.000 Kč měsíčně. Fakticky tak na účtu každého z nezl. dětí za období od 9/2015 do 2/2016 zůstaly částky, přesahující řádově o stokoruny celkovou částku 30.000 Kč, započtenou otci jako platbu nad rámec původního výživného (viz výpočet dluhu shora). Jestliže částky na účtech jsou určeny pro tvorbu úspor nezl. dětí, nepovažoval krajský soud za účelné rozhodovat za období od 9/2015 o „přesunu“ uvedených „přebývajících“ stokorun z účtů nezl. dětí k rukám matky.

Shora uvedené dlužné částky výživného krajský soud povolil otci zaplatit na účty nezl. dětí v soudcovské lhůtě tří měsíců ode dne doručení rozsudku otci (na rozdíl od běžné pariční lhůty tří dnů od doručení rozsudku). Důvodem tohoto výjimečného postupu podle § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. je celková výše dlužných částek, která činí pro oba nezletilé v souhrnu 345.000 Kč (plus další částky, které dospějí do konce měsíce, v němž rozsudek bude doručen otci). I při nadstandardních příjmech a majetkových poměrech otce proto krajský soud považuje za správné, aby otci byl poskytnut přiměřený časový prostor ke splacení dlužné částky. Navíc dlužné částky vznikly až v důsledku tohoto odvolacího rozhodnutí, jímž bylo otci výživné zvýšeno v porovnání s napadeným rozsudkem podstatně zpětněji a na vyšší částky. Na druhé straně krajský soud nepovažoval za vhodné povolit otci ještě delší lhůtu splatnosti nebo splátky, jestliže otec od ledna 2016 disponuje částkou cca 4.000.000 Kč z prodeje dvou pražských bytů.

S poukazem na výše podrobně rozebrané důvody krajský soud dle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil napadený rozsudek okresního soudu tak, jak je uvedeno v odvolacím výroku I.

O náhradě nákladů vzniklých účastníkům v prvoinstančním a odvolacím řízení krajský soud rozhodl svým výrokem II. negativně podle zákonné zásady, že v předmětném typu soudního řízení si každý účastník hradí své náklady sám. Konkrétní okolnosti řešeného případu

nesvědčí pro aplikaci výjimky z uvedené zásady, navíc matka i otec se práva na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů výslovně vzdali a opatrovník nezl. dětí takovou náhradu nenárokoval (§ 224 odst. 1, 2 o. s. ř. a § 23 zákona o zvláštních řízeních soudních - z. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Olomouc 2. března 2016

JUDr. Hana Brožová
pověřený člen senátu

Za správnost vyhotovení:
Silvie Dosoudilová

Mgr. Milan Pečenka v. r.
předseda senátu